

در گفت‌وگو با پانا

ناصر ابراهیمی: ناصر حجازی اسطوره بود؛ تا زمانی که زنده‌اند به یادشان نیستند اما زمانی که رفتند خیابان به نامشان می‌زنند

تهران (پانا)- مربی اسبق تیم ملی فوتبال ایران با تمجید از اخلاق و رفتار ناصر حجازی در زمان بازی و مربیگری، معتقد است در فوتبال ایران قدر امثال ناصر حجازی دانسته نشده اما بعد از مرگ به یاد قدرشناسی می‌افتند.

دوم خرداد ۱۳۹۰ یکی از تلخ‌ترین تیترهای تاریخ ورزش ایران پس از انقلاب روی جلد روزنامه‌ها و تیترهایی که یک پیام مشترک داشت؛ فوتبال ایران دیگر ناصر حجازی ندارد و کلام حق مرد شیک‌پوش فوتبال ایران دیگر صندلی قدرت کسی را در فوتبال فارسی نمی‌لرزاند. ۹ سال پیش در چنین روزی، عقاب از شهر کلاغ‌ها پرید تا فوتبال ایران برای همیشه بدون ناصر شود.

ناصر ابراهیمی یکی از هم‌دوره‌های ناصر حجازی که سال‌ها رقابت با اسطوره فوتبال ایران را در غالب بازیکن و مربی تجربه کرده است، در گفت‌وگو با پانا درباره ناصر حجازی این‌گونه گفت:

در دوره ما اخلاق، رفتار، کردار و درس را مدنظر داشتیم

در دوره ما دوره اخلاق، رفتار، کردار و درس را مدنظر می‌گرفتیم و همیشه می‌گفتیم رفتار و اخلاق بعد درس و بعد ورزش؛ این چیزی بود که تمام بچه‌های قبل از انقلاب سرمشق خودشان قرار دادند و سردر بعضی از باشگاه‌ها هم زده بودند اخلاق، درس ورزش. این کاملاً واقعی بود.

تا زمانی که زنده‌اند به یادشان نیستند، زمانی که رفتند خیابان به نامشان می‌زنند

در ورزش ایران افراد بزرگ کم نداشته‌ایم و کم نداریم، افرادی مثل غلامرضا تختی یا ناصر حجازی را ورزش ایران داشته است اما سؤال اینجاست که ما ناصر حجازی را داشتیم اما چرا حالا که رفته یادمان افتاده ناصر هم بوده است، ورزش ایران این‌طور است امثال ناصر حجازی نباید باشند تا درباره‌شان حرف بزنیم. چرا در زمان بودنشان درباره آن‌ها نمی‌گوئیم که خودشان ببینند چه ارزشی برای آن‌ها قائل هستیم یا اینکه زمانی که از بین رفت خیابان به اسمش بزنیم و مجسمه‌ای را بسازیم. فیفا و کنفدراسیون آسیا ناصر حجازی‌ها را می‌شناسند و برایشان ارزش قائل هستند. ما باید در زنده بودن اسطوره‌هایی مثل حجازی‌ها و علی پروین‌ها را دریابیم.

حقیقتاً ناصر اسطوره بود

حقیقتاً از نظر اخلاق ناصر اسطوره بود. من در تیم‌های تاج، شاهین و برق روبرویش بازی کردم و گاهی اوقات می‌رفتم سر تمریناتشان در تیم ملی که حشمت مهاجرانی سرمربی تیم بود، واقعاً ناصر از همه نظر فوق‌العاده و نمونه بود. بیخودی نیست مردم از کسی یاد می‌کنند، حتماً یک چیزی در درون این‌ها بوده‌اند.

برای ناصر رقابت سر جای خودش بود و بعد از بازی رفاقت می‌شد

در رقابت‌ها تمام جهان دو رنگ هست اگر ما می‌گوییم در اسپانیا تیم‌های رئال مادرید و بارسلونا را داریم در انگلستان منچستر سیتی و منچستر یونایتد هستند؛ در ایران هم شاهین بود و تاج بعد شد پرسپولیس و استقلال.

رقابت در سر جای خودش رقابت بود و وقتی رقابت تمام می‌شد رفاقت مانده بود. زمانی که ناصر در استقلال و یا دیگر تیم‌ها مربی بود بارها من در تیم پرسپولیس با علی پروین مقابلش حضور داشتیم، همیشه رقابت را در بازی دوست داشت اما بعد از بازی همه چیز به حالت اول برگشته بود و رفیق خوبی می‌شد. با هر نتیجه‌ای چه تیمش می‌برد چه می‌بازد، نه توهینی در کار بود نا حرف و حدیث نامشروعی می‌زد. یادم می‌آید یکی از بردهایی که با پرسپولیس مقابل تیم ناصر داشتیم، فردایش با او مصاحبه کردند و درباره حاشیه‌ای در بازی پرسیدند که ناصر گفت آن اتفاق برای بازی بود و بازی تمام شده است. این چیزی است که من از آقای حجازی به یاد دارم. انشالله افراد از رفتار و کردارهای حجازی‌ها و علی پروین‌ها درس بگیرند.

ناصر زمانی که زنده بود قدرش را ندانستند

در زمان زنده بودنش قدر او را ندانستند که ایشان را در کجاها منصوب کنند. ناصر و ما هم نسل‌هایش روی پای خودمان ایستادیم. آن زمان نیامدند میز فکر تشکیل دهند و امثال حجازی‌ها و پروین‌ها و خیلی مربی‌های تیم ملی را دور آن جمع کنند تا درباره فوتبال تصمیم‌گیری کنند اما رفتند ناواردها را روی کار آوردند. ایشان همیشه مصاحبه‌های عالی بود و می‌گفت این راهی که داریم می‌رویم اگر باشگاه‌ها را خصوصی‌سازی نکنند و به باشگاه‌ها رسیدگی نکنند، ما به جایی می‌رویم که بن بست است و می‌بینید که الان به بن بست خوردیم و تمام باشگاه‌ها بدهکار هستند. ناصر به فکر این برنامه‌ها بود ولی کسی به حرفش گوش نمی‌کرد.

ناصر اگر زنده بود فقط غصه می‌خورد

ناصر اگر این روزها زنده بود فقط غصه می‌خورد و غصه می‌خورد که چرا به حرف‌های پیشکشوت توجه نمی‌کنند. مثل ما که الان داریم غصه می‌خوریم که چرا ارزش قائل نمی‌شوند. یک مثالی هست که می‌گوید: سر زدن و مرتب کردن گل‌ها باغبانی نیست گل پروراندن باغبانی است در حکایت فوتبال ما گل پرورنده نمی‌شود و از سردرختی‌ها داریم می‌خوریم. مسئولان باید به ورزش برسند چون هیچ‌کس نمی‌تواند مثل ورزشکاران پرچم ایران را بالا ببرد مثل آن وزنه‌برداری که موقع بالا بردن وزنه یا علی می‌گوید و پرچم ایران را بالا می‌برد و سرود کشورمان را می‌خواند.